

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/17/2021
Identifikačné číslo spisu: 5313206381
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5313206381.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ H. W., bývajúceho v K., S. XXX, 2/ P. S. bývajúcej v K., S. XXX, a 3/ Q. F., bývajúceho v K., K. 407, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o., so sídlom v Čadci, Potočná 2835/1A, IČO: 36 866 849, proti žalovanej Stredoslovenská distribučná, a.s., so sídlom v Žiline, Pri Rajčianke 2927/8, IČO: 36 442 151, o zaplatenie škody s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 6C/150/2013, o dovolaní žalobcu 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. augusta 2020 sp. zn. 6Co/14/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. júla 2018 č. k. 6C/150/2013-261 vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 56,05 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 55,- eur od 6. augusta 2013 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1,05 eur od 3. februára 2016 do zaplatenia, v lehote do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 44,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 44,40 eur od 8. augusta 2013 do zaplatenia, v lehote do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 3/ sumu 648,90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 648,90 eur od 6. augusta 2013 do zaplatenia, v lehote do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Výrokom IV. žaloby žalobcov 1/ až 3/ vo zvyšnej časti zamietol. Výrokom V. žalobcovi 1/ priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, výrokom VI. žalovanej priznal voči žalobcovi 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 58,40 % a výrokom VII. žalobcovi 3/ priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 51,02 %. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobcovia (poškodení) uniesli dôkazné bremeno na rozdiel od žalovanej. Z

vykonaného dokazovania mal nesporne preukázané, že 16. februára 2013 došlo k poruche transformátora v obci Klokočov, časť K., S. u S.. Táto skutočnosť nebola sporná medzi stranami. Spornou od počiatku bolo to, že v dôsledku poruchy transformátora došlo ku škodám na majetku obce a jej jednotlivých občanov bývajúcich v predmetnej lokalite, a teda aj žalobcov 1/ až 3/, ktorí na základe výzvy zo strany obce si prostredníctvom právneho zástupcu uplatnili nárok na náhradu škody, ktorá im vznikla v dôsledku poškodenia elektronických zariadení, príp. žiaroviek. Súd prvej inštancie uviedol, že bolo nesporne preukázané, že poškodenie spotrebičov žalobcov a poškodenie transformátora nenastalo v dôsledku nepredvídaných udalostí, alebo prírodných javov (väčšieho množstva snehu a pod.), ako na to poukazovala samotná žalovaná, nedošlo k tomu ani zavinením poškodených - žalobcov. Z vykonaného dokazovania a vyjadrení súdom ustanoveného znalca ako i znalca Ing. Holienku v čiastočne zhodnej príčine (i keď podľa neho nie jedinej) bolo preukázané, že k poškodeniu transformátora došlo v dôsledku porušenia povinností žalovanej a jej revízneho technika, ktorý tento vážny nedostatok pri periodickej previerke v roku 2009 nezistil a naopak neuviedol v správe ako zistený nedostatok. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná zodpovedá za škodu, ktorá vznikla poškodením zariadení žalobcov v nadväznosti na § 420a Občianskeho zákonníka, nakoľko v dôsledku nesprávneho fungovania, preťaženia transformátora, kde pracovníci žalovanej nedostatočne realizovali údržbu a nezistili tak poruchu, došlo k udalosti, ktorá mala priamy vplyv na žalobcov 1/ až 3/, a to vo forme poškodenia satelitov, televízorov, žiaroviek, ktorých náhrada bola v tomto spore voči žalovanej ako nesporne pasívne legitimovanému subjektu uplatnená. Vo vzťahu k výške škody mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobcovia pred podaním žaloby nemali jednoznačne preukázanú - ustálenú výšku škody. Túto výšku škody v znaleckom posudku č. 6/2014 znalec Ing. Ján Meravý vyčíslil vo vzťahu k tomu ktorému žalobcovi, pričom žalovaná konkrétnu výšku nerozporovala, nepredložila žiadny dôkaz, ktorým by skutočnosti uvádzané znalcom čo do výšky - škody poprela, vyvrátila. Súd na podklade toho priznal konkrétnym žalobcom škodu, ktorá bola vyčíslená znalcom Ing. Meravým v nadväznosti na dispozitívny úkon žalobcov realizovaný prostredníctvom právneho zástupcu čo do čiastočného späťvzťahu u žalobcov 2/ a 3/ a rozšírenia žaloby u žalobcu 1/.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov 1/ až 3/ a žalovanej rozsudkom z 21. augusta 2020 sp. zn. 6Co/14/2019 návrh žalobcov 1/ až 3/ na prerušenie konania zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., V. a VI. potvrdil. Výrok III. a VII. rozsudku súdu prvej inštancie v časti uloženej povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 3/ sumu 10,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 10,50 eur od 6. augusta 2013 do zaplatenia potvrdil a v časti uloženej povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 3/ sumu 638,40 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 638,40 eur od 6. augusta 2018 do zaplatenia zmenil tak, že v tejto časti žalobu žalobcu 3/ zamietol. Žalobcovi 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 97,56 %. Vo vzťahu medzi žalobcom 2/ a žalovanou určil, že žiadna strana nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV. ponechal nedotknutý. Po preskúmaní veci odvolacím súdom v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania, s prihliadnutím na zopakovanie dokazovania odvolacím súdom, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie zodpovednosti žalovanej ako prevádzkovateľa distribučnej sústavy za škodovú udalosť vzniknutú na jej zariadení - transformátore a v tejto súvislosti vzniku škody na zariadeniach spotrebiteľov - žalobcov 1/ a 2/ a čiastočne aj škody vzniknutej žalobcovi 3/ (zničením 3 ks žiaroviek), v tejto časti správne vecne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Konštatoval, že v tomto smere súd prvej inštancie svoje rozhodnutie správne a presvedčivo odôvodnil, ktoré odôvodnenie si odvolací súd osvojil. Odvolací súd tiež uviedol, že k príčine vzniku škodovej udalosti na zariadení prevádzkovanom žalovanou sa zhodli obaja znalci, ktorí podrobne a presvedčivo zhodnotili príčinu poruchy zariadenia a túto stanovili ako preťaženie transformátora, ktoré by pri zodpovednom a kvalitnom výkone preventívnej údržby a vykonaní úradných skúšok žalovaná mohla zistiť a tejto predísť, resp. vznik poruchy výrazným spôsobom eliminovať. Konštatoval tiež, že nie je pravdivé tvrdenie žalovanej, že súd vychádzal len z posudku Ing. J. Meravého. Podľa názoru odvolacieho súdu ani prípadná porucha vo vnútri zariadenia nezbavuje žalovanú jej zodpovednosti, pretože výrobná vada má tiež pôvod vo vnútri prevádzky bez ohľadu, či mohla alebo nemohla ako prevádzkovateľ tomuto zabrániť. Odvolací súd považoval nároky

žalobcov 1/, 2/ a čiastočne aj žalobcu 3/ (v potvrdzujúcej časti), priznané im napadnutým rozsudkom, za dôvodné a plne zodpovedajúce vykonanému dokazovaniu čo do dôvodu aj výšky. Konštatoval však, že žalobca 3/ neunesol dôkazné bremeno v časti uplatneného nároku za poškodený televízny prijímač (v zostatkovej hodnote 638,50 eur) a v tomto smere nepreukázal príčinnú súvislosť medzi poruchou transformátora a vznikom tejto škody. Žalobca 3/ v čase obhliadky poškodených vecí znalcom, s touto vecou už nedisponoval. Znalec preto nemohol konkrétne posúdiť v čom spočívala vzniknutá škoda na tomto zariadení žalobcu 3/, či táto mala svoj pôvod v okolnostiach prevádzkovej činnosti žalovanej. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie pochybil v spôsobe vyhodnotenia dôkazov, ktoré odvolací súd zopakoval a tieto opätovne vyhodnotil. Z tohto dôvodu nebolo potrebné doplniť dokazovanie opätovným výsluchom znalcom, ako navrhoval splnomocnený zástupca žalobcu 3/, a preto tento návrh odvolací súd zamietol.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca 3/ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP. Namieta, že riadne preukázal, že zodpovednosť žalovanej za vzniknuté škody je nepochybne daná, pričom jasne a jednoznačne preukázal príčinnú súvislosť medzi zodpovednosťou žalovanej za vzniknutú škodu a vznikom škody ním tvrdenej a riadne preukázanej. Má za to, že je nepochybne preukázaná priama príčinná súvislosť medzi zodpovednosťou žalovanej za vznik škody na jeho elektrických zariadeniach, pričom žalovaná porušila predpisy upravujúce prevádzkovanie distribučnej sústavy, v nadväznosti na čo došlo k poruche transformátora. Namieta, že preukázal všetky rozhodujúce okolnosti, z ktorých vyplýva, že žalovaná zodpovedá za škody, ktoré vznikli na jeho zariadeniach v celkovej výške škody 648,90 eur, pričom táto suma vyplýva zo znaleckého posudku Ing. Jána Meravého č. 6/2004. Tvrdí, že ak by mu bol priznaný nárok na náhradu škody v sume 648,90 eur, prináleží mu zároveň nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na zreteľ je potrebné podľa žalobcu 3/ vziať i okolnosti, za ktorých došlo k čiastočnému späťvzatiu žalobného nároku zo strany žalobcu 3/, ktorý bol upravený na základe znaleckého posúdenia. Takéto späťvzatie nemožno podľa žalobcu 3/ považovať za procesné pochybenie na jeho strane, nakoľko ako bežný užívateľ nevedel určiť mieru opotrebovania a následne zostatkovú hodnotu elektrospotrebičov. K tejto námietke poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/191/2017, rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo/5210/2009 a nález ÚS SR II. ÚS 31/04. Namieta, že rozsudok odvolacieho súdu je prekvapivý a arbitrárny, nakoľko z priebehu pojednávania nebolo možné predvídať toto rozhodnutie súdu. Žalobca 3/ je toho názoru, že je povinnosťou súdu (nielen súdu prvej inštancie ale aj odvolacieho súdu) oznámiť stranám určitým a zrozumiteľným spôsobom predbežné právne posúdenie veci, aby bolo sporovým stranám zrejmé, aký výrok rozhodnutia vo veci môžu očakávať. Podľa žalobcu 3/ došlo k zásadnému pochybeniu odvolacieho súdu spočívajúcim v absencii vyslovenia predbežného právneho názoru. Rozhodnutie odvolacieho súdu je podľa neho nedostatočne odôvodnené, nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Ak by odvolací súd na pojednávaní predniesol dôvody, pre ktoré pojednávanie nariadil a zároveň by uviedol, čo považuje za sporné (nepreukázané), bol by predložil ďalšie dôkazy na preukázanie správnosti svojich tvrdení. Žalobca 3/ navrhuje rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhuje dovolanie odmietnuť ako neprípustné a nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci

samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade žalobca 3/ prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu

treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

14. Dovolací súd v súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu poukazuje na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá.

15. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 zákona č. 99/). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Žalobca odvolaciemu súdu v tejto súvislosti vytýka, že nesprávne posúdil nepreukázanie zodpovednosti žalovanej za jemu vzniknuté škody. V konaní je pritom nepochybne preukázaná priama príčinná súvislosť medzi zodpovednosťou žalovanej za vznik škody na jeho elektrických zariadeniach, pričom žalovaná porušila predpisy upravujúce prevádzkovanie distribučnej sústavy, v nadväznosti na čo došlo k poruche transformátora.

17. Pokiaľ dovolateľ považoval za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP nesprávny právny záver súdov nižších inštancií o nepreukázaní všetkých rozhodujúcich okolností, z ktorých vyplýva, že žalovaná zodpovedá za škody, ktoré mu vznikli na jeho zariadeniach, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (vid' R 54/2012 a tiež sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá žalobcom tvrdenú vadu zmätočnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (por. sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

18. V ďalšej časti dovolania žalovaný 3/ namieta absenciu vyslovenia predbežného právneho názoru odvolacím súdom, čo mu znemožnilo predloženie ďalších dôkazov na preukázanie správnosti svojich tvrdení.

19. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak a podľa § 385 ods. 2 rovnakého zákona ak odvolací súd nariadi pojednávanie, na jeho začiatku podá predseda alebo poverený člen senátu správu o doterajšom priebehu konania a potom sa vyjadria strany a iné subjekty konania a prednesú svoje návrhy.

20. Podľa § 181 ods. 1 CSP po vyvolaní veci a úkonoch podľa § 180 žalobca prednesie podstatný obsah žaloby a vyjadrení podľa § 167, žalovaný má právo vyjadriť sa k prednesu žalobcu a strana môže odkázať na svoje písomné podanie a podľa odseku 2 tu citovaného ustanovenia po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje

za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a uvedie tiež svoje predbežné právne posúdenie veci, čo neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

21. Ustanovenia vyššie citované sú praktickým prevzatím (do rekonštrukcie civilného sporového procesu) už skôr platnej úpravy, podľa ktorej odvolací súd má eliminovať jav svojho pre strany prekvapivého rozhodnutia za pomoci ich upozornenia na možnosť použitia dosiaľ nepoužitého ustanovenia právneho predpisu, pokiaľ takéto ustanovenie (resp. aj súbor viacerých do úvahy prichádzajúcich ustanovení) považuje za relevantné (na vec sa vzťahujúce aj pre jej náležité, teda dostatočne úplné právne posúdenie rozhodujúce) a poskytnutia tiež možnosti, aby sa k možnému použitiu takéhoto ustanovenia vyjadrili (v tejto súv. por. § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Súčasťou aktuálnej, ani skoršej úpravy pritom nie je požiadavka, aby na vyjadrenie sa k možnému použitiu skôr nepoužitých ustanovení bola stranám poskytovaná konkrétna alebo aspoň minimálna zákonom ustanovená lehota, a preto k zodpovedajúcej výzve odvolacieho súdu môže prísť i na pojednávaní (rovnako ako mimo neho, čo však už do istej miery súvisí tiež s potrebou alebo naopak nepotrebnosťou prejednávania odvolania na pojednávaní odvolacieho súdu a s rozhodovaním sa odvolacieho súdu pre jeden alebo druhý z takýchto postupov). Napokon odlišnej povahe konania v prvej inštancii (ako tzv. nachádzacieho konania) a odvolacieho konania (ako konania prieskumného) zodpovedá aj odlišná úprava priebehu pojednávania na odvolacom súde (urobená súčasťou § 385 ods. 2 CSP), vylučujúca čo i len primerané použitie ustanovení o konaní pred súdom prvej inštancie - vrátane úpravy požadujúcej uvedenie v tejto fáze konania i predbežného právneho posúdenia veci (§ 181 ods. 2 CSP).

22. Nemožno preto súhlasiť s názorom, podľa ktorého má odvolací súd v rámci plnenia si povinnosti podľa § 382 CSP (skôr § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) ustanovenie (a-) podľa neho významné a v skoršom konaní nepoužité zasadiť aj do príslušného vecného kontextu, teda stranám oznámiť, či prinajmenšom naznačiť, ako takúto úpravu či už samu osebe alebo v spojení s ďalšími skôr použitými ustanoveniami hodlá aplikovať na konkrétny posudzovaný prípad. Z pohľadu predvídateľnosti rozhodovania súdov nežiadúcu prekvapivosť totiž zákon spája len s rizikom použitia skôr nepoužitej právnej úpravy bez poskytnutia stranám možnosti argumentovať tiež v smere významnosti (alebo naopak nevýznamnosti) takejto skôr nepoužitej úpravy, od odvolacieho súdu však nevyžaduje obrazné „odkrytie kariet“ tým, že stranám sporu objasní i dôvody, pre ktoré považuje skôr nepoužitú úpravu za rozhodujúcu, resp. im tiež ozrejní (viac či menej detailne), aké je podľa neho správne, teda dostatočne komplexné a na všetky prípadné otázky pomýšľajúce právne posúdenie veci. Takáto úprava má svoju logiku nielen preto, že aj súd prvej inštancie má povinnosť uviesť len predbežné právne posúdenie veci a je zjavne vecou kvality, ucelenosti a objektívnej uspokojivosti prípadnej následnej oponentúry voči takémuto právnomu posúdeniu veci, či ju súd pri konečnom rozhodovaní akceptuje (a od predbežného právneho názoru ustúpi) alebo si naopak svoj názor podrží (v tomto prípade s uzatvorením o logickom dôsledku takéhoto počínania v podobe odvolania strany, ktorej argumentáciu neprijal); ale najmä preto, že náprave prípadných nedostatkov (spravidla medzier) v právnom posudzovaní veci odvolacím súdom zásadne neslúži dovolanie pre zmätočnosť (podľa § 420 CSP), ale dovolanie podávané z iného dôvodu, ktorým je práve nesprávne vyriešenie otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (podľa § 421 CSP).

23. So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd uzatvára, že žalobca namieta porušenie § 420 písm. f/ CSP neoprávnene, preto jeho dovolanie ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

24. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.